

8 SKYRIUS GERDA

Pramerкуси akis Gerda kelias sekundes nesuprato, kur esanti. Taip kartais atsitikdavo, kai po gero vakarėlio pabUSDavo ne namie. Bet dabar juk ji namuose. Tai kas, kad naujuose. Vakar su merginomis padaugino vynu. Suprask, įkurtuvės. Erikos nebuvo, bet Rita ir Jurga siurbė raudonąjį netaupydamos savęs. Ir, aišku, susipyko. Jurga apsiverkė. Irgi dažnai pasitaikydavo. Vyras ją daug metų apgaudinėja su kita, ji tai žino ir vis laukia, kada tam atsibos.

– Kiek tu gali žemintis?! Jis tyčiojasi iš tavęs šitiek laiko, o tu sėdi subinę suraukusi. Vaikai suaugę, siųsk jį nachui! – po kiekvienos taurės Rita kalbėdavo vis garsiau.

– O tu ar pasiuntei?! Pats išėjo. Bliovei du mėnesius, – metė Jurga. – Labai laiminga dabar?

– Aišku, laiminga! – drąsino save Rita. Jos dabartinis draugas nè nežadėjo palikti žmonos.

Tada Jurga puolė į ašaras, o Gerda atidarė dar vieną butelį vynu.

Draugės nelabai suprato, kas jai šovė į galvą. Keisti butą, kai ir taip gyveni centre? Šitas – net gerokai mažesnis. Nesąmonė. Betgi čia Gerda. Keista ir uždaroka tapo po visų nelaimių, bet ar

kas galėtų stebėtis? Gerai, kad apskritai atlaikė. Apie vyrus nepasakoja, o tikrai kažką turi, nes graži bobelė.

Jurga truputį pavyduliavo, nes matė, kaip jos sutuoktinis žiūri į Gerdą, kai visi susirinkdavo per kokį gimtadienį ar antrą Kalėdų dieną.

Gerda ir Jurga buvo klasiokės, o Rita – kaimynė, kai Šepučiai gyveno pirmame savo bute. Gerda visiems taip ir liko Šeputienė. Šimto metų draugystė tęsėsi iki šiol, o nauji draugai į Gerdos gyvenimą ateidavo sunkiai. Arba ji sunkiai juos įsileisdavo.

Su šitom podružkėm buvo smagu. Nors viena apie kitą žinojo viską arba beveik viską, jų susibėgimai tikrai neprailgdavo. O ir susitikdavo ne kiekvieną savaitę. Kartais ir mėnuo praeidavo. O per tą laiką oho kiek naujų apkalbų ir neaptartų temų susikaupdavo!

Gerai plyšo galva – va tau ir raudonasis vynas. Juk žino, kad nuo jo beveik visada blogai. Teks keltis ir ieškoti „Ibuprom express“. Kaipmat nuims skausmą.

Gerda instinktyviai pasuko galvą dešinėn, kaip elgdavosi jau beveik aštuonerius metus. Ant stalelio dešinėje lovos pusėje stovėdavo Žilvino nuotrauka. Jau savaitę gyveno šitame bute, bet vis užmiršdavo, kad čia miegamajame jokių stalelių kol kas nėra. Nestatysi gi nuotraukos ant žemės. Kol kas ji stovi ant komodos kitame kambaryje. Gerda ištraukė nuotrauką iš stalčiaus, praėjus pusmečiui po Žilvino laidotuvių. Anksčiau neišdrįso. Bijojo, kad bus klaikiai sunku žvelgti į sūnaus veidą. Į svajingas migdolų formos akis. Vieni sakydavo, kad šitos akys – Gerdos. Kiti – kad Lino. Jie abu juokdavosi iš to.

Gerda išsiropštė iš gana nepatogios lovos. Ne, būtinai atsivėščionai savąją. Arba naują nusipirks. Ir stalelius prie lovos. Butą išsinuomojo su visais baldais, bet nekokie tie baldai. Ir jauku čia nebuvo. Matyt, šeimnininkai ir planavo nuomoti.

Pasisveikino su sūnumi svetainėje – dažnai su juo pasikalbėdavo. Garsiai. Linas iš pradžių net pykdavo, matyt, jį trikdė žmonos pokalbiai su nuotrauka. Paskui apsiprato.

„Nepabodo tau šitam kambary?“ – Gerda akimis paglostė sūnaus atvaizdą.

Paskui žvilgsnis nevalingai nukrypo – šitas instinktas gyvavo dar tik savaitę – į Jorio buto langą. Bet ankstyvą rytą jokie judešio tikėtis negalėjai.

Praėjus trims dienoms po to, kai parlydėjo Jorį iš degalinės, Gerda lydima agento jau vaikščiojo po šiame komplekse parduodamus butus.

Pasirinkimas buvo nedidelis, ypač kai jai rūpėjo namas, stovintis priešais tą, kuriame gyveno Joris. Agentas pasakė, kad yra ir nuomojamų butų. Neblogai, galvojo Gerda. Nereikės judinti sąskaitos banke. Tik būtų gerai įsitikinti, ar čia tikrai jo namai.

Tam teko sugaišti du vakarus. Pirmą vakarą Gerda laukė iki pirmos nakties, bet Jorio taip ir nesulaukė, ir jo jaguaro kieme nesimatė. Antras kartas buvo sėkmingas. Pralaukusi savo „Audi“ dvi valandas (nešiojamajame kompiuteryje dėliojo tiek nervų sugadinusio „chemikų“ renginio planą), Gerda pamatė jį, išlipantį iš „Bolfo“ taksi. Ir ne tik jį. Paskui išsluogė ir raudonplaukė, įsikibo Joriui į parankę... Gal buvo įkalusi, nes koketiškai čiauškėjo ir keistai dėliojo kojas? Tiedu pradingo jau pažįstamoje laiptinėje, ir Gerda vėl įsispoksojo į namo langus. „Bingo!“ – po kelių minučių nušvito langas penktame aukšte. „Gal šitas?“ – Gerda net raustelėjo iš jaudulio. Iš kiemo nebuvo lengva pamatyti, kas dedasi penktame aukšte, bet jai pasirodė, kad lange šmėstelėjo raudona plaukuosena.

„Na, tik neužtrauk užuolaidų“, – sumurmėjo Gerda.

Neužtraukė. Kai lange pasirodė ir tamsi galva, ji jau neabejojo, kad tai saldžioji porėlė. Raudonoji galva dingo, tamsioji liko.

Sunku buvo pasakyti, ar Joris tiesiog stovi prie lango ir žiūri pro jį, ar... „O gal jie mylisi?“ – staiga toptelėjo Gerdai. Geras... Panašu, kad viskas vyksta virtuvėje. Neblogai...

„Kažin, ar ir mano Linas tave dulkindavo virtuvėj ant stalo, mergužele?“ – kartėlį nurijo Gerda. O gal jai tik pasirodė? Gal fantazija sužaidė? O fantazija ji skūstis negalėjo.

Maždaug po savaitės Gerda jau gyveno name priešais. Aišku, vaizdas iš jos buto – tik į gatvę ir bendrą kiemą, bet kitų variantų nebuvo. Miesto panorama grožėtis galėjo Joris ir jo kaimynai – pro langus kitoje jų namo pusėje. Gerda dėl to nesuko galvos. Ją domino ne panorama.

Dar po dviejų dienų ji vakare rado vietą kieme savo džipukui šalia Jorio jaguaro. Žiūrėjo pro savo buto langą į šitą kaimynystę ir ji jai pasirodė graži.

Prieš dvi dienas, vėlai vakare, vieta šalia jos automobilio vėl buvo laisva. Ir Gerda įvykdė pirmąją spontaniškai galvoje kilusio plano užduotį. Atbula statydama savo mašiną, buferiu pabrūžino jaguaro sparną. Tyčia.

Pasikuitusi rankinėje suprato, kad neturi nieko, ant ko būtų galima rašyti. Užlipo į ketvirtą aukštą, namie svetainės komodoje susirado baltą voką (tvirtas popierius, gal nesuplyš, jei naktį lytų) ir ant jo užrašė: „8 643 22558. Čia aš aplamdžiau Jūsų gražų automobilį. Labai atsiprašau. Paskambinkit. Tarsimės, ką daryti.“

Grižo į kiemą ir užkišo voką už jaguaro valytuvo.

Ryte, kai važiavo į darbą, jaguaras tebestovėjo kieme su voku po valytuvu.

Joris taip ir nepaskambino.

9 SKYRIUS JORIS

Rytas nenusisėkė. Ką čia slėpti, buvo sukniastas. Joris atsibudo smagiai nusiteikęs, neprireikė nė žadintuvo. Ieva jau buvo išėjusi, bute pleveno vos juntamas jos kvėpalų aromatas. Rytinių susitikimų nebuvo, repeticija tik po pietų, tad buvo galima pusnuogiam šliurinėti po namus, žiūrėti „Peaky Blinders“, užsisakyti „Woltą“ ir užmetus akį į „PornHub“ pasidomėti, ką gero įkėlė mėgstamas kanalas „Tushy“.

Tačiau prisiminė susitikimą su Aleksejumi, ir gera nuotaika išgaravo kaip dūmas. Joris griebė telefoną ir įbedė akis į biržų naujienas, tarsi tikėdamasis stebuklo – kad per naktį akcijų ir kriptovaliutų vertė šoktelėjo aukštyn. „Ni-fi-ga“, – išskiemėnavo mintyse, numėtė telefoną ir įsikniaubė į pagalvę. Ūmai Joriui pagailo savęs.

„Sušiktas Aleksejus, svolačius, sukniastas reketininkas, – tūžo jis, talžomas karšto dušo srovės. – Geradaris, ble. Norėjo greitų šaibų, na, nepavyko, tai ką aš dabar padarysiu? Būtų uždirbęs, turbūt būtų ačiū pasakęs, bet kai einam į minusą, tada jau man srėbt?“ – niršo šluostydamasis galvą puriu kilpiniu rankšluosčiu.

Blogiausia buvo ne tai, kad visos šitos mintys teisingos. Blogiau tai, kad Joris žinojo, jog, kad ir kaip pūsis ir rėks į dušo galvutę, pinigus vis tiek teks atiduoti, nes Aleksejaus jis bijojo kaip velnias kryžiaus, ir dėl to Joris siuto dar labiau. Gal netgi niršo ant savęs, kad neturi kiaušų ir nedrįsta tiesiai šviesiai rėžti tam drimbai į veidą: *Liubiš katatsia, liubi į sanočki vozit.**

Bet tada didelė tikimybė, kad Joris iš tikro liks be kiaušų, o juos jis brangino ne tik kaip prisiminimą. Du šimtai tūkstančių. Joris spustelėjo kavos aparato mygtuką ir pasiėmęs popieriaus lapelį ėmė žymėtis: santaupos banke, paties turimos akcijos (būtų gaila skirtis, pačiu laiku nupirktos „Netflix“ akcijos žadėjo neblogą pelną). Dar pardavęs jaguarą, paėmęs greitą ar lėtą paskolą, *summa summarum* gal ir surinktų sumą. Arba gal pavyktų susitarti su Aleksejum, kad likusios uodegytės palauktų, juk jam dzin tie keliasdešimt tūkstančių. Bet tada Joris liktų ant sniego plikas basas. Galės – bai bai – pamojuoti kitų metų pramogoms ir kelionėms. „Labas, Ieva, šiemet, kaip žadėjau, į Naująją Zelandiją nevažiuosim, atostogausim palapinėje prie Pravalos ežero.“ Oi, kaip jai tai nepatiktų.

Ieva nebuvo iš tų moterų, kurios į vyrą žiūri tik kaip į vaikščiojančią piniginę, bet vadovavosi *dolce vita* filosofija ir netikėjo mantra, kad su mylimu žmogumi – nors ir palapinėje.

Pyptelėjo telefonas. Gurkšnodamas kavą Joris spustelėjo mesendžerio ikonėlę ir vos neišpurškė karšto gėrimo tiesiai ant ekrano. Tomo žinutė buvo trumpa:

„Mes jau apšylam korte. Kur tu?“

– Joooooptararai!!! – sustūgo Joris.

Per tą prakeiktą Aleksejų visai pamiršo, kad po kelių savaičių derybų pagaliau buvo pavykę suderinti visiems keturiems pri-

* Mėgsti važinėti? Tada ir roges pats vežiok. (Rus.)

imtiną laiką, mat ketino surengti svarbias atkrinamąsias teniso varžybas. Būtent šį rytą, būtent šiuo laiku. Maždaug po penkių minučių.

„Kamščiai. Bet tuoj būsiu. Apšilkit“, – Joris viena ranka spaudinėjo telefoną, o kita ieškojo raktų. Paskui stvėrė sportinį krepšį, staigiai patikrino, ar tikrai jame yra batai, apranga ir raketė, nes kartą sportiniai bateliai taip ir liko džiūti namuose, ir teko nunarinus galvelę eiti pas klubo administratorę prašyti, kad paskolintų. Užsimetė striukę ir nudundėjo laiptais žemyn. Jei jokių spūsčių iš tikrųjų nebus, iki arenos nulėks per dešimt minučių, per tris minutes persirengs – ir tiesiai į kortą. Tada teliks melstis, kad neapšilęs nenusitrauktų kokios saugyslės.

Kieme Jorio laukė dar vienas rytinis netikėtumas. Bjaurus dryžis ant gražiojo jaguaro sparno švietė iš tolo.

– Gal juokaujat? Gal jūs, ble, juokaujat? – apstulbęs Joris perbraukė pirštais automobilio šoną vildamasis, kad tai tiesiog prilipusio purvo sluoksnis.

Nė velnio. Kažkas nepataikė statydamas automobilį. Joris apsidairė lyg ieškodamas prasikaltėlio, nuleidusio galvą ir skėsčiojančio rankomis, bet kiemas buvo tuščias. Akys užkliuvo už lapelio, prispausto valytuvo.

„Aplamdžiau... gražų automobilį... prašau paskambinkit... tarsimės, ką daryti.“

Sumauta diena!

– Tarsimės, ką daryti? Tai pidaras! – garsiai piktinosi Joris, nė neatkreipęs dėmesio, kad rašysena moteriška. – Suvarė mano džiagą ir pabėgo. Tuoj aš tau pasitarsiu, tuoj abu pasitarsim, ką daryti.

Jis telefonu nufotografavo raštelį, tada nukreipė kamerą į subraižytą jaguarą. Galiausiai įmetė vidun sportinį krepšį, išėdo pats, paleido variklį. Kai automobilio garso sistema prisi-

jungė prie telefono, išvažiuodamas iš kiemo surinko trumpąjį numerį 112.

– Operatorius klauso, kuo galiu padėti? – atsiliepė balsas.

– Laba diena, norėčiau pranešti apie autoįvykį. Žmogus apgadino mano automobilį ir pabėgo iš įvykio vietos, – mandagiai ištarė Joris.